

ולהמתיק אותה ע"י היחוד ונאמר עליה, (משלי טו) וְטוֹב לֵב מְשֻׁתָּה תָּמִיד
 כי בזה נעשה בחינת 'משתה' כי נמתקים הגבורות שבה בין המשמח. בְּגִין דְּאִיהוּ
 אֲתָר דְּבַעֵי לְקַצְרָא, וְלֹא לְאַרְכָּא בִּיהּ דִּהָא כְּלָא קָאִים
 לְעֵילָא ולפי שהוא מקום שצריך לקצר בו ולא להאריך בזמן שכבר היחוד מוכן וכבר

הכל עומד ומוכן למעלה ונכללו העולמות וההיכלות זה בזה ומוכנים ליחוד, וּבַעֵי
 דְּלֹא לְאַמְשָׁכָא לִיהּ וצריך שלא להמשיך את המלכות לבדה באותו הזמן שאז
 הגבורות מתגברים בה אלא, לְקַשְׁרָא לִיהּ בְּקַשְׁרָא דְלְעֵילָא, בְּלֹא
 אַרְיִכוּ לקשר אותה מיד בקשר העליון עם ז"א בלא אריכות זמן ועיכוב לְמַהוּי
 כְּלָא (דף ר"ט ע"א) חָד בִּיחֻדָּא חָד כדי שיהיו זו"ן ביחוד אחד. וְכִיּוֹן

דְּאִתְקַשְׁרַת בְּחָדָא וכיון שכבר נקשרו כל העולמות וההיכלות כאחד ומוכנים אל
 היחוד, פְּדִין לָא בַעֵי לְאַרְכָּא בְּאַרְיִכוּ, וְלֹא תַחְנֻנָא
 בְּתַחְנוּנֵי אז אין ראוי להאריך באריכות ולהתחנן בתחנונים כי מביא כאב והתגברות

החיצונים לשכינה הנקראת לב המצפה אל היחוד.

וְכַד אַרְיִךְ בְּאַרְיִכוּ בְּאֲתָר דְּאַצְטְרִיךְ אבל כאשר מאריך בתפילתו
 במקום שצריך להאריך והוא כאשר המלכות צריכה תיקון גדול להיכלל
 בהיכלותיה וכן ז"א צריך תיקון גדול להתקשר עם המלכות וצריך להאריך בוידויים
 ותחנונים מפני ריבוי פגם התחנונים, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְבִיל צְלוֹתֵיהּ
 העושה כן הקב"ה מקבל תפילתו, וְדָא הוּא יְקָרָא דְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 וזהו כבודו של הקב"ה שהאדם מכין ומתקן ומקשט את השכינה ליחוד וגורם לקשר את
 הספירות בהיכלות עד שאור הא"ס מתפשט בהם, בְּגִין דִּיחֻדָּא דְצְלוֹתָא

הלימוד היומי

קָא מְקַשֵּׁר קְשָׁרִין, לפי שהיחוד הנגרם ע"י אריכות תפילתו היא מקשרת קשרי העולמות מלמטה למעלה וְאַסְגִּי בְּרִכָּאן לְעֵילָא וְתָתָא ומרבה ברכות ושפע מלמעלה למטה לכל הספירות העליונות והעולמות התחתונים.

גוּ הֵיכְלָא דָא, קַיִמָא נְקֻדָּה חֲדָא טְמִירְתָא, בתוך היכל זה שהוא קדש הקדשים עומדת נקודה אחת נסתרת היא מלכות דאצילות וְהָאִי נְקֻדָּה אִיהִי רוּחָא וזאת הנקודה היא בחינת רוח חיים להיכלות, לְקַבְּלָא רוּחָא אַחְרָא עֲלָאָה ועומדת כנגד רוח אחר עליון היא רוחו של ז"א להתייחד עימו. וְכֹד שְׂרִיָא רוּחָא בְּרוּחָא וכאשר שורה רוח ז"א ברוח המלכות בסוד היחוד, כְּדִין עָאֵל דָּא בְּדָא וְאִיהוּ חָד וְנַעֲשִׂים אחד, וְדַבְּקוּתָא חֲדָא ודבקות אחת כי כל חלקי המלכות המתפשטים בבי"ע נדבקים גם הם כל אחד בשרשו ונעשים בדבקות אחת עם ז"א. וְאִתְרַכִּיב דָּא בְּדָא לְמַהוּי חָד ונעשים כולם מורכבים זה בזה להיות אחד, כְּהָאִי אֵילָנָא דְאֶרְפִּיב דָּא בְּדָא וְאִיהוּ חָד וכמו אילנות שמרכיבים אותם זה בזה ונעשים אחד, כך גם זו"ן ביחודם הם באחדות אחת כאילו הם מורכבים זה זה, זִינָא בְּזִינִיה וזהו הרכבת מין במינו כי מרכיב את התפשטות קומת הקדושה שבעולמות זה בזה. וְוִי מֵאן דְאֶרְפִּיב זִינָא בְּלָא זִינִיה אוי למי שמרכיב מין בשאינו מינו כלומר שמערב החיצונים ביחוד זה שאינם ממין הקדושה, כְּאֵינּוּן בְּנֵי אַהֲרֹן, דְּבָעוּ לְאַרְפָּכָא אֵילָנָא בְּאַחְרָא דְלֵאוּ אִיהוּ זִינִיה כמו בני אהרון נדב ואביהו שרצו לקשור בקשר הקדושה גם את כוחות החיצונים מין בשאינו מינו ועל זה נאמר בהקריבם אש זרה לפני ה'.

וַיִּמְאֵן דְּאַרְכִּיב זַיִּנָּא בְּזַיְנִיהּ וּמִי שְׁמֹרְכִיב מִיָּין בְּמִינֵנוּ וּגְוֹרֵם יַחֲוּד זֹו"ן,
 וַיִּדַע לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא בְּקִשְׁרֵיהּ יוֹדַע לְקִשּׁוֹר הַעוֹלְמוֹת בְּקִשֵּׁר
 הַרְאוּי לְהֵם, הַיִּכְלָא בְּהִיכְלֵיהּ, דְּרָגָא בְּדְרָגֵיהּ וּמְקִשֵּׁר כָּל הַיִּכָּל
 בְּהִיכָל הָעֲלִיּוֹן שְׁכַנְגְדוּ וְכָל מַדְרַגָּה בְּמַדְרַגָּה הָעֲלִיּוֹנָה שְׁכַנְגְדָּה, דָּא אֵית לֵיהּ
 חוֹלְקָא בְּעֲלָמָא דְאַתֵּי, כְּמָה דְאַוּקִימָנָא. זֶה יֵשׁ לּוֹ חֵלֶק בַּעוֹה"ב
 כְּמוֹ שְׁבִיאֲרָנוּ וְעַל דָּא, הָאִי אִיהוּ שְׁלִימוֹ דְכֻלָּא וְעַל כֵּן זֶה הַיַּחֲוּד שֶׁל
 זֹו"ן הוּא שְׁלִימוֹת הַכָּל. וְכֵן אֲשֶׁתְּלִים דָּא בְּדָא, וְאִיהוּ כְּלָא חָד
 וְכַאֲשֶׁר נִשְׁלָמִים זֹו"ן זֶה בִּזְה וְנִכְלָלִים אֵיתֵם כָּל הָעוֹלְמוֹת וְנַעֲשִׂים כּוֹלֵם אַחַד עוֹבְדָא
 זַיִּנָּא בְּזַיְנִיהּ דְנִפְיָק מֵהָאִי שְׁלִימוֹ הַנַּעֲשָׂה מִיַּחֲוּד זֶה שֶׁל מִיָּין בְּמִינֵנוּ
 בְּקִדּוּשָׁה וְהַיּוֹצֵא מִשְׁלִימוֹת זֹו הֵהוּא אֶקְרִי מַעֲשֵׂה מְרַפָּבָה [קלז] הוּא

אור הרשב"י

ולא יש בידו משנה הקדוש ברוך הוא הופך
 פניו ממנו ומצירי גיהנם גוברים עליו כזאבי
 ערב והם נוטלים ומשליכים אותו לגיהנם. בא
 מי שיש בידו שני סדרים או ג' אומר לו
 הקדוש ברוך הוא בני כל ההלכות למה לא
 שנית. אם אומר להם הניחודו מוטב ואם לאו
 עושים לו כדינו של ראשון. בא מי שיש בידו
 הלכות א"ל תורת כהנים למה לא שנית. בא
 מי שיש בידו תורת כהנים הקדוש ברוך הוא
 א"ל בני למה לא למדת אנדה ולא שנית
 שבשעה שהחכם יושב ודורש אני מוחל
 עונותיהם של ישראל. ולא עוד אלא בשעה
 שהם עונים אמן יהא שמיה רבא אפילו אם
 נחתם גזר דינם אני מוחל להם ומכפר

[קלז] ואין הנאה וקורת רוח להקב"ה בעולם
 כמו בשעה שתלמידי חכמים עוסקים בתורה
 וצופים במעשה מרכבה וכמו שמוכא במדרש
 שוחר טוב: אמר רבי ישמעאל בא וראה כמה
 כחו של יום הדין שעתיד הקדוש ברוך הוא
 לדון את העולם בעמק יהושפט. וכיון
 שתלמידי חכמים באים לפניו אומר להם
 כלום עסקת בתורה אומרים לו הן אמר ליה
 הקדוש ברוך הוא הואיל שהודית אמור לפני
 מה שקרית ומה ששנית. מכאן אמרו כל מה
 שקרא האדם יהא תפוס בידו מה ששנה יהא
 תפוס בידו שלא תשיגהו כלימה ליום הדין.
 היה רבי ישמעאל אומר אוי לאותה בושא אוי
 לאותה כלימה וכו' בא מי שיש בידו מקרא

נקרא מעשה מרכבה כי מהרכבת ויחוד כללות המאורות אלו באלו הם הוציאו את נשמת

אור הרשב"י

עטרה וערבה לה'. לכן כדי שכל התפלות וההילולים והשירות והתשבחות של כל ישראל יעלה לרצון לפני ה' בין מאותם היודעים לבין הדברים לשורשם בין מאותן שאינן יודעים. וכן כל תורה ומצוה שיעשה מי שאינו יודע לבוין בסודות השייכים לתפלותיו ולימודיו ויחשב כאלו מכוין בסודות השייכים לאותם התפלות והלימודים שמתפלל ושילמוד בכל ימי חייו יאמר בכל יום התפלה מה שהביא הרב בעל ספר כבוד חכמים ז"ל (דף כ"ט ע"א) וז"ל התפלה:..

רבנו של עולם אתה יודע כי בשר אנחנו ואין בנו ולא בשום בריה כח להשיג ולכוין מעלתך וגדולתך כמו שנאמר גדול אדונו רב כח ולגדולתו אין חקר. גם אם היינו יודעים צירוף שמותיך הקדושים וכוונת כל תפלה ותפלה לפי זמנה וכוונת כל ברכה וברכה שבתוך כל תפלה ותפלה. וכוונת תלמוד תורה כל לימוד ולימוד בפני עצמו וכוונת מעשה המצות כל מצוה ומצוה בפני עצמה ובכל הזיווגים ויחודי מדות הקדושות העליונות הראוים לבא על ידיהם. וכל שכן כי בשר אנחנו ולא בית אדם בנו ואין אנו יודעים וכוונות האלה. לכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיהא חשוב ומרוצה לפניך תפלת שחרית ומוסף ומנחה ונעילה ומעריב שאתפלל לפניך היום ובכל לימוד תורה שאלמוד היום וכל מעשה המצות שאעשה היום כאלו אתכוין בכל צרופי שמות

עונותיהם. בא מי שיש בידו אנדה הקדוש ברוך הוא א"ל בני גמרא למה לא למדת שכל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא ואי זה זה גמרא. בא מי שיש בידו גמרא הקדוש ברוך הוא אמר לו בני הואיל ונתעסקת בגמרא צפית במרכבה צפית בנאותי שאין לי הנאה בעולמי אלא בשעה שתלמידי חכמים יושבים והוגים ברזי התלמוד וכי לא זהו הודי זהו גדולתי זהו סוד יופיי שבני מכירים את גדולתי. מכאן היה רבי ישמעאל אומר אשרי תלמיד חכם שמשמר תלמודו בידו כדי שיהיה לו פתחון פה להשיב להקב"ה ליום הדין ע"כ. וכתב השבט מוסר (פרק מ"א) הרי שת"ח שעל ידי התורה יכולים להכיר ולידע בגדולתו של הקדוש ברוך הוא ובסוד יפיו כביכול יכולין להלל לשבח ולומר להקב"ה כראוי בהיותם יודעים בשמות הקודש ויכולים לבוין הדברים אל שורשם ומקורם מה שאין כן שאר העם שאין יודעים מכל זה. ואף על פי שכל שירות ותשבחות של כל ישראל עולים ונעשים עטרה בראש מלכא כנודע ואף שאינן מכוונים הדברים לשורשם דע שעולים בהצטרפות השירות והתשבחות שאומרים היודעים לבוין הדברים אל שורשם נעשים ככנפים לשאת דברי השבח של שאר המון העם ולהעלותם למעלה שיעשו עטרה כמדובר. ובדברי היודעים לבוין משתעשע הקדוש ברוך הוא ובהצטרפותם נעשים כולם